

[Den fg. finansminister.]

sivring, og det er jo ikke helt den sprogbrug, man plejer at anvende alle steder. Jeg ved heller ikke, om udtrykkene mellemperiodebeskatning og henstandsordning gør det stort bedre. Det er der ikke noget at gøre ved; det er særdeles indviklede spørgsmål og også indviklet sprogbrug.

Så meget desto mere glædeligt er det, at udvalget med så megen ihærdighed er gået ind i denne sag og i løbet af kort tid er nået frem til en betænkning. Gennem behandlingen af spørgsmålet har man vist megen forståelse for problemet og er kommet frem til en løsning, som jeg tror er særdeles hensigtsmæssig.

Hr. Grünbaum anvendte flere gange udtrykket enighed, og det synes jeg navnlig bør fremhæves efter den udvalgsbehandling, der har været. Der er nemlig enighed om, at vi skal opretholde den nydannelse med hensyn til dødsbøbeskatning, der sker ved kildeskatteloven. I den forbindelse må jeg gøre opmærksom på, at det, der bliver tale om, er en beskatning, der betyder en skærpselse i forhold til det hidtidige, som hr. Helge von Rosen også var inde på. Jeg synes, det er nødvendigt at gøre denne bemærkning, fordi nogle af hr. Ømanns udtalelser kunne tyde på, at vi er gået ind for en lempeligere beskatning. Det er ikke tilfældet. Den nydannelse, der blev indført med kildeskatteloven, kontinuiteten i beskatningen, er der fortsat enighed om. Der er ingen, der har ændret dette, og derfor bliver dødsboer altså beskattet på en anden og kraftigere måde, end de blev det tidligere.

Det, ændringerne her går ud på, er i første række at ændre tidspunktet for beskatningens gennemførelse, udskyde avancebeskatningen, hvilket man som nævnt gør af hensyn til likviditeten i dødsboet — et hensyn, der selvfølgelig må have en særlig vægt, når det drejer sig om et dødsbo, hvori der findes en erhvervsvirksomhed, som skal videreføres af en af arvingerne.

Det er jo ikke noget nyt, at der i folketinget har været givet udtryk for, at den oprindelige lov ikke gav en tilstrækkelig løsning på dette problem. Da vi havde debatterne om disse ting i 1966 og 1967, blev det anført fra flere sider, at det var

nødvendigt, at der blev foretaget ændringer. Derfor tror jeg, det var en stor fordel, at vi fik et meget sagkyndigt udvalg til at forhandle disse spørgsmål, sådan at vi kunne have det med i den lovgivning, der nu skal danne grundlaget for den fremtidige administration. Nødvendigheden af, at der skete ændringer i forhold til den oprindelige lov, er vi dog vist også enige om; jeg forstår i hvert fald, at hr. Grünbaum helt er af den opfattelse, at visse ændringer var nødvendige.

Forslagets regler om skattefrihed for småboer, de ensartede regler for offentligt og privat skiftede boer, enhedsbeskatning omfattende almindelig og særlig indkomstskat og regler om beskatning i den såkaldte mellemperiode er noget af det, man har behandlet og måttet have en løsning på; det fremgår jo også af den betænkning, der er kommet fra det særlige, sagkyndige udvalg, jeg har nævnt.

Jeg finder ingen anledning til at beskæftige mig meget med den skitse, som er opstillet fra socialdemokratisk side, fordi en række af de problemer, der knytter sig til den, er besvaret, dels skriftligt fra finansministeriet, dels ved de bemærkninger, der fremkom fra hr. Haunstrup Clemmensen, hr. Per Federspiel og fra hr. Helge von Rosen om disse spørgsmål. Det er jo ikke sådan, at vi over for det socialdemokratiske forslag ønsker at sige, at det er en tankegang, som vi må vende os stærkt imod. Vi anerkender da i allerhøjeste grad, at man her har gjort et forsøg på at løse problemet, men vi finder ikke, at det er løst så godt som i lovforslaget. Vi synes ikke, at det er rimeligt og rigtigt at udskille af aktiverne fast ejendom og aktier. Jeg vil også gøre opmærksom på, at en henstandsordning ikke vil have helt den samme virkning for boets likviditet, som den fuldstændige succession vil have, ligesom der jo er nævnt de administrative vanskeligheder, der kan knytte sig til en sådan ordning. Derfor har vi ment, at lovforslaget, som det er udarbejdet, giver den bedste løsning på netop de problemer, som socialdemokratiet og vi er enige om bør løses.

Hr. Helge von Rosen nævnte, at der ville fremkomme et ændringsforslag til tredje behandling. Det kan jeg bekræfte og sige,